

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΗ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 24 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1940

ΑΡΙΘ. 4

ΔΙΑΛΥΣΙΣ

Ἡ ΑΝΑΔΙΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΤΩΝ Ι. ΜΟΝΩΝ :

Ἐάν καί ὁ μοναχικός βίος ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἤρχισεν τὸ πρῶτον ἀναπτυσσόμενος, σήμερον δυστυχῶς παρ' ἡμῖν ἔχει τὰ μέγιστα παραμεληθῆ. Ἐάν δέ που γίνῃ λόγος περὶ μοναχῶν καὶ μοναστηρίων, θὰ συναντήσῃ τις ἄγνοϊαν περὶ αὐτῶν ἢ ἀδιαφορίαν καὶ σκώματα ἢ θὰ ἀκούσῃ : «Οἱ μοναχοὶ δὲν ἐκτελοῦν σήμερον τὸν προορισμὸν των καὶ τὰ μοναστήρια δὲν ἔχουν πλέον κανένα λόγον ὑπάρξεως.»

Ἡ ἀντίληψις αὕτη τῶν ἰδικῶν μας δὲν φαίνεται καὶ ὅλως ἀνεξήγητος καὶ ἀδικαιολόγητος. Διότι ἡ μὲν κοινωνία ἡμῶν, ὡς ἀκατήχητος σχεδὸν περὶ τῆς Ἐκκλησίας εἰς ἣν ἀνήκει, καὶ συνεπῶς ἀνίδεος περὶ τοῦ μοναχικοῦ βίου, καὶ ἐπηρεαζομένη ἐκ τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῶν μοναχῶν καὶ τῶν μονῶν, ὡς καὶ ἐκ τῆς προόδου καὶ τῶν ὀλιστικῶν ἀντιλήψεων τῆς ἐποχῆς, δὲν εὐρίσκει κανένα λόγον περαιτέρω διατηρήσεως τῶν Μονῶν. Οἱ δὲ μοναχοί, ἀντὶ νὰ παρακολουθῶσι τὰς σημερινὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Κοινωνίας, περιορίσθησαν, ἐξ ἑλλείψεως μορφώσεως, εἰς θεωρητικόν τινα καὶ ἀπράγμονα βίον, καὶ οὕτως, ἀδιαφορήσαντες διὰ τὸ πρακτικὸν μέρος τῆς ἀποστολῆς των, ὡς πρὸς τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἄλλας ἀνάγκας τῆς κοινωνίας, διηύρυναν οἱ ἴδιοι τὸ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἐκείνης χάσμα. Δικαισθανόμενοι δὲ τοῦτο καὶ μένοντες ἀχειραγώγητοι πρὸς γεφύρωσιν αὐτοῦ, ἀπογοητεύονται καὶ σκέπτονται πλέον πῶς ἕκαστος θὰ σώσῃ ἑαυτόν. Οὕτως καὶ αἱ Μοναὶ βαίνουσι τῇ ἀληθείᾳ πρὸς διάλυσιν, ἥτις, ἐκλειπόντων βαθυηδῶν καὶ τῶν ἀπλῶν μοναχῶν, δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἐπιέλθῃ.

Ἐάν ὅμως ἦτο δυνατόν νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὴν μελέτην τοῦ Μοναχικοῦ βίου, ὡς πνευματικοῦ καὶ ἰεολογικοῦ θεσμοῦ, ὑφισταμένου ἀπὸ 15 καὶ πλέον αἰώνων καὶ νὰ ἀναλογισθῶμεν τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας αἱ διάφοροι Μοναὶ προσέφερον εἰς τὰς κοινωνίας, ἐν ταῖς ὁποίαις ἤκμασαν, θὰ κατελήγομεν ὅχι εἰς τόσον αὐστηρὰς κρίσεις περὶ αὐτῶν καὶ ἐν γένει τοῦ Μοναχικοῦ βίου. Μᾶλλον δὲ θὰ ἐσκεπτόμεθα ὅχι περὶ καταργήσεως, ἀλλὰ περὶ ἀναδιοργανώσεως καὶ χρησιμοποίησεως αὐτῶν πρὸς ὑψηλότερῶν τινα πνευματικῶν καὶ ἀνθρωπιστικῶν σκοπῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀποπνεύσεως, πολλαχῶς τὴν ἡμετέραν κοινωνίαν κοσμητικῆς καὶ ὀλιστικῆς ἀμορφείας.

Τὸ παράδειγμα τῆς ἐν Αἰγυπτίᾳ Ἱ. Μονῆς τῶν Ταξιαρχῶν, ἐξ ἧς προήλθον δεκάεπτά Ἀρχιερεῖς, ὡς καὶ ἰκανὸς ἀριθμὸς ἱεροκηρῶν, καθηγητῶν, συγ-

γραφῶν ὡς ὁ Ἄνδρὸν Δημητρακόπουλος, ὁ Θεόφιλος Σπυρόπουλος, λοιπῶν λογίων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, οἵτινες προήλθον μόνον ἐκ τῆς Μονῆς ταύτης ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Ἑθνους μέχρι τοῦ 1920, ἀποτελεῖ ὄντως ἀξιόλογον παράδειγμα καὶ συμβολὴν πρὸς ὀρισμένας σκέψεις διὰ τὴν κατεύθυνσιν, ἥτις προσήκει νὰ δοθῇ εἰς τὸ ζήτημα τῶν Μονῶν καὶ ἐν γένει τοῦ Μοναχικοῦ βίου ἐν Ἑλλάδι.

Εἰς ὀρθοτέραν κατανόησιν τοῦ ζητήματος θὰ συνέβαλεν ἐπίσης καὶ ἡ δραματικώτερα ἐτι ἱστορία τῶν δύο ἄλλων Μονῶν τῆς ἰδίας Μητροπόλεως, δηλαδὴ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου καὶ τῆς Ἁγίας Λαύρας, αἵτινες, μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ Ἑθνους, οὐδόλως ὑπελείφθησαν τῆς Μονῆς τῶν Ταξιαρχῶν εἰς πνευματικὴν προσπάθειαν, ἐκθρέψασαι καὶ ἐκείναι ἀξιόλογον ἀριθμὸν Ἀρχιερέων, ἱεροκηρῶν, πνευματικῶν καὶ ἄλλων λογίων κληρικῶν καὶ ἰδιαιτέρως εὐσεβεστάτους τινὰς μοναχοὺς, ἡ πνευματικὴ καὶ ἱεραποστολικὴ δράσις τῶν ἐποίων ἐξακολουθεῖ καὶ μετὰ τὸν θάνατόν των νὰ ἀποδίδῃ ἀγλαοὺς καρποὺς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑθνους.

Ἐάν δὲ λάβῃ τις ὑπ' ὄψει, ὅτι ὅλαι σχεδὸν αἱ Μοναὶ τοῦ Ἑθνους ἡμῶν, κατὰ μὲν τὸν μεσαῖονα ὑπῆρξαν κέντρα θρησκευτικῆς κινήσεως, συγκρατήσασαι τὸν χριστιανικὸν πολιτισμὸν καὶ διασώσασαι τὰ πολυτίμα συγγράμματα τῶν προγόνων μας, γενόμεναι φυτώρια ποικίλης μορφώσεως καὶ μεταβαλοῦσαι ἐρήμους εἰς δάσεις, κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας διέσωσαν πλῆθος πολυτίμων χειρογράφων καὶ ἄλλων κειμηλίων καὶ ἱερῶν ἀντικειμένων, ὡς καὶ ἀπεράντους περιουσίας καὶ ἀπέβησαν κέντρα παρηγορίας, Ἑθνικῶν συνεδρίων καὶ καταφυγίων καὶ τέλος ἤνωσαν τοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν τύχην των μετὰ τοῦ ἐπαναστατήσαντος Γένους καὶ μετεβλήθησαν εἰς Ἑθνικοὺς προμαχῶνας, ἀλλὰ μὲν ἀνθέξασαι νικηφόρως, ὡς ἡ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου καὶ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ (Παρνασσίδος), ἀλλὰ δὲ πυρποληθεῖσαι ἢ ἀνατιναχθεῖσαι, ὡς ἡ τῆς Ἁγίας Λαύρας, τῶν Ταξιαρχῶν, τῆς Βαρνακόδης (Λοκρίδος), τοῦ Ἀρκαδίου κλπ., ἐλπίζομεν ὅτι οὐδεὶς θὰ διστάσῃ νὰ σχηματίσῃ διαφορετικὰς ἰδέας περὶ μοναχῶν καὶ Μοναστηρίων, ὅπως ἔχουσι καὶ τὰ γειτονικά Ὀρθόδοξα κράτη, ἀναγνωρίζοντα κατὰ τρόπον ἐπισημότερον τὴν συμβολὴν, ἣν ὑπὲρ τῆς Ἑθνικῆς Παιδείας καὶ ἀποκαταστάσεώς των προσέφερον Μοναὶ τινες τῆς Πατρίδος των.

Καὶ ἡμεῖς ἐπομένως, ἀντὶ, ἐκ τῶν σφαλμάτων τῶν μοναχῶν καὶ τῆς παρουσίας καταστάσεως τῶν Μονῶν, δι' ἣν δὲν εἶνε ὀλιγώτερον ὑπεύθυνοι καὶ ἄλλοι παράγοντες, νὰ καταλήξωμεν εἰς τὴν πρόχειρον καὶ εὐκο-

λιωτέραν σκέψιν «τῆς διαλύσεώς των» καὶ τῆς ἀπεμ-
πολήσεως τῶν διασωθειῶν περιουσιῶν των, νὰ παρα-
δειγματισθῶμεν ἐκ τῶν γειτόνων μας Ὁρθοδόξων καὶ
τῶν ἄλλων χριστιαν. Ἐκκλησιῶν καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῆς πλου-
σίας καὶ Ἑθνικῆς ἱστορίας τῶν διαπρεψάντων μονα-
χῶν τῶν Μονῶν μας, καὶ νὰ σκεφθῶμεν πῶς εἶνε δυ-
νατὸν νὰ περισυλλεγῶσι καὶ νὰ μεταρρυθμισθῶσιν αἱ
Μοναὶ κατὰ τρόπον ἐγγυώμενον, ἕτι βαθμηδὸν ἢ ἀ-
ἐπανεύρουσιν τὸν δρόμον πρὸς τὴν μοναστικὴν ἐκεί-
νην πολιτείαν, ἀφ' ἧς θὰ ἐξελιχθῶσιν εἰς χριστιανικὰ
καὶ φωτιστικὰ κέντρα, ἐν οἷς θὰ καταρτιζῶνται καὶ
θὰ βιώσιν ἄνδρες πνευματικοὶ καὶ λόγιοι, ἔχοντες ὡς
κυρίαν ἐνασχόλησιν τὴν μελέτην τῶν Ἀγίων Γραφῶν
καὶ τῶν Πατέρων καὶ τὴν ἐκδοσιν χριστιανικῶν βι-
βλιῶν καὶ περιοδικῶν, ὡς καὶ τὴν καλλιέργειαν τῆς
ρητορικῆς, τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ζωγραφικῆς, ὥστε
αἱ Μοναὶ νὰ ἀρχίσωσι πάλιν ἀποδίδουσαι εἰς τὴν κοι-
νωनीαν ἱεροκήρυκας, πνευματικούς, ἱεραποστόλους,
ἐπισκόπους, διδασκάλους, καλλιτέχνας καὶ συγ-
γραφεῖς.

Ἡ τοιαύτη ἀναγέννησις τῶν Μονῶν, ὡς ἀντίρροπος
δύναμις κατὰ τῶν ἄγαν ἐνίστο κοσμικῶν τάσεων καὶ
υπερβολῶν, θὰ ἐξυπηρέτει καὶ ὑπὸ ἄλλας ἐπόψεις
τὴν κοινωνίαν, ἥτις δὲν ἔπαυσέ ποτε νὰ ἔχη ἀνάγκη
πνευματικῶν τιμῶν φάρων καὶ καταφυγίων,
ἐνθα εὐγενεῖς ψυχαὶ νὰ εὐρίσκωσιν ἐν μονῆρσι δίψ
ἐυκαιρίαν ἀνυψώσεως εἰς ὑψηλοτέρας σφαιράς προσευ-
χῆς καὶ φιλοσοφίας ἢ ἄλλαι νὰ ἡρεμῶσιν ἐκ τοῦ πο-
λυκυμάντου βίου καὶ τῶν ταλαιπωριῶν τῆς ζωῆς,
ἀφιερῶμεναι εἰς τὸν Θεόν.

Καὶ ἂν οὕτως ἀνακουφίζωνται ὀλίγαι ψυχαὶ καὶ
κατὰ τὸ διάστημα ἐκάστης γενεᾶς ἀναδεικνύωνται ἐξ
ἐκάστης Μονῆς καὶ εἰς μόνον δόκιμος συγγραφεὺς ἢ
πνευματικὸς ἢ ἱεροκήρυξ ἢ καλλιτέχνης ἢ ἐξ ἑλῶν
ὁμοῦ μία ἀνωτέρα ἐκκλησιαστικὴ φυσιογνωμία, τότε
νομίζομεν, ὅτι πάσα προσπάθεια πρὸς διατήρησιν καὶ
ἀναγέννησιν τῶν Μονῶν εἶνε ἀπολύτως δεδικαιολογη-
μένη καὶ ἐπειγόντως ἐπιβεβλημένη, διότι μετ' ὀλίγων
θὰ εἶνε ἴσως ἀργά.

Ἡ ἱστορία δὲν ἐπιχέει πῶς μόνον εἰς τὰ σκόπη
τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ φωτίζει καὶ διὰ τὴν μελλοντι-
τὴν πορείαν τῆς ἀνθρωπότητος ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ
σταδίῳ καὶ συνεπῶς καὶ εἰς τὰς προκείμεναις ἐκδηλώσεις
τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς τῶν κοινωνιῶν, τὰ δὲ παρα-
δείγματα ἐκ τῶν ἄλλων λαῶν καὶ Ἐκκλησιῶν ὀδη-
γοῦσι πρακτικώτερον ἔτι περὶ τῆς ἐν προκειμένῳ ἀκο-
λουθητέας πορείας. Εὐχόμεθα ἐπομένως, ἕπως ἡ δη-
μοσίευσίς τοῦ ἄρθρου τούτου ἀποτελέσῃ ἀφορμὴν φω-
τεινοτέρων σκέψεων καὶ σοβαροτέρων ἐνεργειῶν, εἰδι-
κώτερον μὲν διὰ τὰς μεγάλας τουλάχιστον καὶ ἱστο-
ρικὰς Μονὰς, γενικώτερον δὲ διὰ πάσας τὰς Μονὰς
καὶ τὸν μοναχικὸν βίον ἐν Ἑλλάδι πρὸς ἀναβίωσιν
τῆς ἀρχαιοτέρας χριστιανικῆς ζωῆς καὶ δράσεως αὐ-
τοῦ ἐν παντὶ σταδίῳ, ἀναγομένῳ εἰς τὴν σφαῖραν τῆς
ἐνεργείας τῆς ἐνδόξου Ἀποστολικῆς ἡμῶν Ἐκκλη-
σίας, τῆς ὁποίας οἱ διαπρεπέστεροι πατέρες ὑπήρξαν
μοναχοὶ καὶ θεράποντες τοῦ μοναχικοῦ βίου.

† Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΙΩΑΚΕΪΜ

Ο ΧΙΛΙΑΣΜΟΣ

[5]

Ὡς πρὸς τὴν ὑπόστασιν τοῦ Θεοῦ ἀρνούνται τὸν
ὄρον τριάς, ἀρνούνται ἐπίσης καὶ ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι
Τριαδικός (Προφητεία σελ. 22, 299, Πλούτη σελ. 194,
Καταλλαγή 106, 108, 112, 115, 116, 120, 124, 141,
148, 196).

Πιστεύουν ὅτι ὑπάρχει εἰς Θεός, ὁ πατήρ, ὁ Ἰε-
χωῦδᾶ καὶ ὅτι ὁ Ἰησοῦς, ἡ υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ,
δὲν εἶναι Θεὸς τέλειος, ἀλλὰ Χριστός, κτίσμα (Δημι-
ουργία σελ. 13, 14, 15, 55, Πλούτη σελ. 19, 114,
196, Καταλλαγή σελ. 109, 125, 129, 130, 138,
132, 138, 139 καὶ 140). Ὁ τίτλος δὲ τοῦ Χριστοῦ
εἶνε «Μιχαήλ» (Δημιουργία σελ. 16). Ὁ Χριστὸς
δὲν εἶναι Θεὸς τέλειος, ἀλλὰ δούλος τοῦ Θεοῦ (Προ-
φητεία σελ. 202, ἴδε καὶ Κιθάρᾳ τοῦ Θεοῦ σελ. 111
112). Καὶ ἀλλαχῶς ὅτι τὸ δόγμα περὶ τῆς Ἁγίας
Τριάδος χαρακτηρίζουσι δόλωσημον (Ἀπελευθέρωσις
σελ. 216, ἴδε καὶ σελίδα 221). Ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τῆς
γῆς δὲν ἦτο συγχρόνως καὶ Θεὸς τέλειος, καὶ τέλειος
ἄνθρωπος ἦτο πρόσωπον, ἔχον δύο φύσεις, θεῖαν ἕνα
καὶ ἀνθρωπίνην, ὅπως διδάσκουσιν οἱ αἱ Ἐκκλησίαι
(Πλούτη σελ. 20, 25, ἴδε καὶ Κιθάρᾳ τοῦ Θεοῦ σελ.
113, 142, 143). Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἦτο ἐν τῷ τάφῳ
ἔπαυσε νὰ ὑπάρχη, μὴ ὢν Θεός καὶ μὴ ὑπάρχων καὶ
ἐν τῷ οὐρανῷ ὡς Θεός. Ὅταν ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς γῆς
ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἔπαυσε νὰ ὑπάρχη (Καταλλαγή
σελ. 314—315).

Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα δὲν εἶναι πρόσωπον ἴδιον, ἀλλ'
ἀπλῶς δύναμις ἀόρατος τοῦ Θεοῦ (Πλούτη σελ. 197,
198, Καταλλαγή σελ. 109, 121, 122, 123, Κιθάρᾳ
τοῦ Θεοῦ σελ. 103).

Ὡς πρὸς τὸν ἀνθρώπον δὲν παραδέχονται, ὅτι οὐ-
τος ἔχει ἐμφύτως ἀθάνατον ψυχὴν, ἀλλ' ὅτι εἶναι
θνητὸς ψυχῆ τε καὶ σώματι μέλλον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς
τὴν ζωὴν διὰ τῆς Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, διότι «ἡ
περὶ ἀθανασίας ψυχῶν ἢ περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς
ἰδέα ἔσχε τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς γένεσιν ἐκ τοῦ Διαβό-
λου, τοῦ Σατανᾶ... Ἐὰν ὁ ἀνθρώπος ἦτο κάτοχος
ψυχῆς ἀθανάτου δὲν ἠδύνατο νὰ υποβληθῇ εἰς θάνα-
τον (Κιθάρᾳ τοῦ Θεοῦ σελ. 47, 48, ἴδε ἐπίσης κατὰ
τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς Δημιουργία σελ. 57, 59, 289,
291, 293, 295, 297, 299, 306, 307, Προφητεία σελ.
167, 239, 339, Ἀπελευθέρωσις σελ. 222, 303, 324,
Πλούτη σελ. 188, 189, 190, 216, Ζωὴ σελ. 32, 36,
208, 209, 277, 278, Καταλλαγή σελ. 28, 49, 50, 80,
81, 84, 85, 198, 323, Κιθάρᾳ τοῦ Θεοῦ σελ. 45, 47,
49, 51, 394).

Δὲν παραδέχονται τὸν αἰώνιον βασιανισμόν τῶν ἀ-
σεβῶν, ἀλλὰ τὴν ἀνευ ἐλπίδος Ἀναστάσεως τελικὴν
τῶν ἐξόντωνσιν. Καὶ γράφει περὶ αὐτοῦ ὁ Ρόδερφορντ
«ἀλλ' ἡ δεξασία αὐτῆ τῶν αἰωνίων βασάνων δὲν εἶναι
δυνατὸν ν' ἀληθεύῃ διὰ τέσσαρας τουλάχιστον χωρι-
στοὺς καὶ εὐκρινεῖς λόγους α) διότι εἶναι αὕτη παρά-
λογος, β) διότι εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὴν δικαιοσύνην, γ) διότι
εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀγάπης, καὶ δ) διότι
εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν ἀντιγραφικὴ» (Κι-
θάρᾳ Θεοῦ σελ. 52).

(Συνεχίζεται)

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ Ὁρθοδοξία καὶ ὁ Πολιτισμός.

Κατὰ τὸ προπαρελθὸν Σάββατον ἐν τῇ Μεγάλῃ Αἰθούσῃ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἐγένετο ἡ ἐπίσημος εἰσοδοχὴ τοῦ νέου αὐτῆς μέλους, τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόανθου. Κατὰ τὴν τελετὴν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας καθηγητῆς κ. Μ. Γερονουλᾶνος προσεφώνησε τῷ νέῳ ἀκαδημαϊκῷ, ἐξάρας τὴν ἐθνικὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν αὐτοῦ δράσιν, εἶτα δὲ μετ' ἀνάλυσιν τοῦ ἐπιστημονικοῦ αὐτοῦ ἔργου ὑπὸ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ καθηγητοῦ κ. Δ. Σ. Μπαλάνου, ὁ Μακαριωτάτος ὠμίλησε περὶ Ἑκκλησίας καὶ Πολιτισμοῦ εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολήν. Ἄλλ' ἡ σεμνὴ αὐτῆ τελετῇ, ἐκτὸς τῆς πρὸς τὸν ἐκλεγέντα ἀκαδημαϊκὸν τιμῆς ἔχει, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀρχόμενος τοῦ λόγου αὐτοῦ εἶπε, καὶ ἄλλον συμβολικὸν χαρακτήρα. Τὴν ἐπίσημον δῆλον ὅτι ἐπιβεβαιώσιν τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἑκκλησία οὐδέποτε ἐπαύσατο μετέχουσα εἰς τὴν πνευματικὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ζωὴν, ἐξέχουσα καταλαμβάνουσα ἐν αὐτῇ θέσιν διὰ τῶν ἐκάστοτε προκαθημένων αὐτῆς. Τοῦτο δὲ καὶ ἀπέδειξε διὰ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος τοῦ ἐναρκηρίου αὐτοῦ λόγου ὁ νέος ἀκαδημαϊκός.

Ἡ Ἑκκλησία καὶ ὁ πόλεμος.

Οἱ ἀρνηταὶ τῆς Θρησκείας, οἱ ὁποῖοι ἐξήτουν ἐν παντὶ ἀφορμῇ, ἵνα τῆς ἐπιτεθῶσιν, ἐξεμεταλλέοντο κατὰ τὸν ἐν τῷ παρελθόντι διεξαχθέντα κατ' αὐτῆς ἀγῶνα καὶ τὸ δεινὸν τοῦ πολέμου, τὸ ὁποῖον ἀπέδιδον ὡς ὀφειλόμενον δῆθεν... εἰς τὴν θρησκείαν ἢ ὡς εὐλογούμενον τοῦλάχιστον ὑπ' αὐτῆς. Ἄλλ' ἰδοὺ ἤλθε, δυστυχῶς, ὁ παρῶν πόλεμος, ὁ ὁποῖος οὐ μόνον δὲν ὑπεκινήθη ὑπὸ τῆς Ἑκκλησίας, ἀλλὰ τοῦναντίον, ἐὰν καὶ ὀλίγα τινὲς ὑπάρχουσιν ἐλλίπιδες καταπαύσεως ἢ ἐντοπίσεως αὐτοῦ, αὐταὶ σιτηρίζονται εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῶν χριστιανικῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν χριστιανικῶν εἰρηνευτικῶν προσπαθειῶν. Διότι ἂν καὶ εἶναι πάντοτε δύσκολος ἡ διαπίστωσις τῆς μερίδος τῶν εὐθηνῶν ἐκάστου ἐπὶ τῶν ἐκρηγνυομένων πολέμων, ἐν τούτοις ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σήμερον εἶναι καταφανές εἶναι ὅτι αὐταὶ δὲν δύναται οὔτε ὑπὸ τῶν καλοθελητῶν νὰ ἐπισυσσωρευθῶσιν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς Ἑκκλησίας. Ἐκτὸς ἂν τῆς καταγορήσασιν, ὅτι δὲν εἰργάσθη διὰ νὰ προλάβῃ τὸν πόλεμον. Ἀλλὰ καὶ ἐν τούτῳ θὰ δύναται νὰ ἀρνηθῶσιν, ὅτι καθ' ὅλα τὰ ἀπὸ τῆς καταπαύσεως τοῦ τελευταίου παγκοσμίου μέχρι τῆς ἐκρήξεως τοῦ νέου πολέμου ἔτη δὲν ἐπαύσατο πανταχοῦ ἡ Ἑκκλησία διακηρύττουσα ὅτι ἡ ὁδὸς τῆς ἀποστασίας, τὴν ὁποῖαν ἡ ἀνθρωπότης ἠκολούθει, δὲν ἦτο δυνατὸν ἢ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς νέον πόλεμον; Τοιαύτῃ ἀρνήσις θὰ ἦτο ἐξαιρετικῶς δύσκολον νὰ διατυπωθῇ καὶ διατυπωμένη νὰ εὕρῃ σταθερὸν στήριγμα.

Θετικὸν κέρδος.

Ἴδου ὁμοίως ὅτι ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία, ἂν καὶ δὲν ἐγένετο ὑπὸ τοῦ συνόλου τῆς ἀνθρωπότητος δε-

κτῆ, ἐν τούτοις ἔχει ἀθορύβως καὶ ἀσυνειδήτως ἐξασκήσει βαθεῖαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν ἤδη ἐμπολέμων, ὡς παρετήρησαν ἤδη οὐδέτεροι μελετηταὶ τῶν παγκοσμίων γεγονότων. Παρετηρήθη, δηλαδή, ὅτι παρήλθεν ἐξάμηνον ὄλον ἀπὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ πολέμου καὶ δὲν ἐπῆλθεν οὐδεμία τῶν τεραστίων ἐκείνων συρράξεων, τὰς ὁποίας εἶχον προφητεύσει οἱ εἰδικοί καὶ τὰς ὁποίας μετὰ φρίκης καὶ τρόμου ἀνέμενεν ὀλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης. Καὶ ἐρωτᾶται πανταχόθεν ποῖοι εἶναι οἱ λόγοι τῆς πολεμικῆς ταύτης ἀπραξίας; Τὸ ἀντίπαλον δέος φρονοῦσιν οἱ μέν, ἢ συγκέντρωσις τῆς ὄλης τῶν ἐμπολέμων προσπαθείας εἰς τὸν οἰκονομικὸν πόλεμον λέγουσιν οἱ δέ, ἐνῶ ἕτεροι, συμπληροῦντες, τονίζουσι τὴν ὑπαρξιν ἐτέρου παράγοντος, ὁ ὁποῖος συγκρατεῖ τοὺς ἐκατέρωθεν ἡγέτας ἀπὸ τῆν πραγματοποίησιν τῶν καταστρεπτικῶν τῶν σχεδίων, τὴν παντελῆ ἔλλειψιν τοῦ ἀμοιβαίου μίσους. Οὕτως ἐνῶ κατὰ τὸ 1915 οἱ ἀντίπαλοι οὐ μόνον τὴν γλώσσαν τοῦ ἐχθροῦ τῶν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἐθνικὴν μουσικὴν του ἠδύνατο νὰ ἀνεχθῶσι, σήμερον δὲν εἶναι σπάνιον τὸ φαιόμενον, καθ' ὃ οἱ ἀντίπαλοι στρατοὶ κατὰ τὰ διαλείμματα τῶν ἀραιῶν, ἄλλως τε, πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων ἀνταλλάσσουσι διὰ τοῦ ραδιοφώνου φιλικούς χαιρετισμούς! Ἴδου λοιπὸν ἐν θετικὸν κέρδος τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας.

Δικαία ἀναγνώρισις.

Ἐκ λόγων κακοῦ ἐπαγγελματικοῦ συναγωνισμοῦ, προφανῶς, ἐπεχειρεῖτο ἐσχάτως νὰ δυσφημισθῇ ἔργον, ὀφειλόμενον εἰς τὴν συναίσθησιν τῶν πρὸς τὸν πλησίον ὑποχρεώσεων καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν ἀποτελούντων τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς «Χριστιανικῆς Κοινωνικῆς Ἐτώσεως», ἰδίᾳ δὲ τοῦ προέδρου αὐτῆς καθηγητοῦ κ. Ἀρ. Κούζη. Πρόκειται περὶ τοῦ Ἀντικαρκινικοῦ Ἰνστιτούτου, «ὁ Ἅγιος Σάββας», τὸ ὁποῖον ἰδρυθὲν μόλις πρὸ τινῶν ἐτῶν περιεβλήθη ἀμέσως διὰ τῆς συμπαθείας καὶ τῆς ἀμερίστου ὑποστηρίξεως τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, καὶ τοῦ ὁποῖου τὸ ἀνιδιοτελὲς ἔργον ἀνεγνωρίσθη ὡς μοναδικὸν ἐν Ἑλλάδι καὶ αὐτῇ τῇ ἐγγύς Ἀνατολῇ. Ἦδη ὁμοίως ἢ ἐξ εἰδικῶν καταρτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου τῆς Ὑγιεινῆς Ὑπουργείου Ἐπιτροπὴ καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ Ὑπουργεῖον διὰ στόματος τοῦ διευθύνοντος αὐτὸ ὑπουργοῦ ἀνεγνώρισεν πλήρως τὴν ἀξίαν τοῦ ἐπιτελεσθέντος καὶ συντελουμένου ἔργου, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν ἠθικὴν ἀμοιβὴν τῶν πρωτοστατούντων ἐν αὐτῷ.

*
Εἰς τὴν «Revue Universelle» ἐδημοσιεύθησαν αἱ ἐντυπώσεις τοῦ ἀμερικανοῦ ἐργάτου Smith, ὅστις εἰργάσθη ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ σοβ. Ρωσίᾳ. Οὗτος, ὁμιλῶν περὶ τῆς αὐτόχρημα τραγικῆς θέσεως τῆς γυναίκος καὶ τοῦ παιδιοῦ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, δὲν ἀποκρύπτει τὴν ἀγανάκτησιν του. «Ἐὰν νομίζετε», γράφει ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἐρυθροὺς ἡγέτας, «ὅτι ἡ ἀγνοία ἠθικῶν κανόνων καὶ ἡ ἐκλυσις τῶν ἠθῶν εἶναι φυσικαὶ ἀνάγκαι καὶ συμβιβάζονται πρὸς τὴν κομμουνιστικὴν ἰδεολογίαν. ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐπιτρέφατέ μοι νὰ εἶπω, ὅτι αἰσθάνομαι ἀποτροπιασμένον διὰ τὸν τοιοῦτον κομμουνισμόν. Θὰ μετανοήσητε ἴσως ἡμέραν τινὰ διὰ τὰς καταχρήσεις, τὰς ὁποίας ἀνέχεσθε σήμερον ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ρίψατε ἂν βλέμμα εἰς τὰ νοσοκομεῖα εἶναι πλήρη νέων, πασχόντων ἐξ ἀφροδισίων

νοσημάτων». Ἐξ ἄλλου ἢ «Πράξια» δίδει μίαν χαρακτηρι-
στικὴν εἰκόνα τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἡ μαθητιώσα νεολαία τῆς
πόλεως Ὅμοσ χρησιμοποιεῖ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως. «Δο-
κιμάσατε», γράφει, «να περιέλθητε τὰς κεντρικώτερας ὁδοὺς
τῆς πόλεως περὶ τὴν ἐνδεκάτην νυκτερινὴν ὥραν. Ἐπὶ τῆς
ὁδοῦ Λένιν. ἥτις φωτίζεται καλῶς ὑπὸ τῶν προθηκῶν τῶν
καταστημάτων, ὄμιλοι νέων ἐπιδίδονται εἰς ἓν πολὺ ἐνδια-
φέρον ἄθλημα. Ἀποστέλλουν τὰ πύσματά των ἐπὶ τῶν δια-
βατῶν καὶ ὁ κόνιτος κερδίζεται ὑπ' ἐκείνου, ὅστις σκοπεύει
πλέον ἐπιτυχῶς». Ἡ αὕτη ἐφημερίς ἀναφέρει ἀρκετὰς πε-
ριπτώσεις, καθ' ἃς σπειραὶ ἀληθοπαίθων ἐπετέθησαν κατ'
ἀνυπόπτων διαβατῶν, τοὺς ὁποίους ἐλήστευσαν, αἱ δὲ ἀρχαὶ
ἀδυνατοῦσι νὰ περιορίσωσι τὸ κακόν.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερὰ Σύνοδος

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατὰ τὸ διαρρηθεῖσαν δεκαπενθήμερον
συνήλθεν ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου
εἰς τρεῖς τακτικὰ συνεδριάσεις.

— Κατόπιν αἰτήσεως τῶν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐχορήγησεν
ἄδειαν τοῖς Σεβ. Μητροπολίταις Γόρτυνος καὶ Μεγαλο-
πόλεως κ. Προκοπίῳ εἰκοσήμερον δι' Ἀθήνας καὶ Λευ-
κάδος καὶ Ἰθάκης κ. Δημητρίῳ ἑξαήμερον διὰ λόγους
ὑγείας, Ἰωαννίνων κ. Σπυρίδωνι πενθήμερον δι' Ἀθήνας
Ἄρτης κ. Σπυρίδωνι δεκαήμερον παράτασιν τῆς ἐν Ἀθή-
ναις παραμονῆς του, Καλαβρυτίων καὶ Αἰγιαλείας κ. Θεο-
κλήτῳ πενθήμερον δι' Ἀθήνας καὶ Σεργῶν κ. Κωνσταν-
τίνῳ δεκαήμερον δι' Ἀθήνας διὰ λόγους ὑπηρεσιακοῦς.

— Τὸ Ὑπουργεῖον Ὁρησκειμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παι-
δείας ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ ὅτι δι' ὑπουργικῆς
Πράξεως δημοσιευθεῖσας ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως
διεβαθμίσθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ εἰσηγητοῦ οἱ ἱεροκή-
ρυκες Ἱ. Μητροπόλεως Δράμας πανοσιολ. ἀρχιμ. Χριστό-
δουλος Παπαγιάννης καὶ Ἱ. Μητροπόλεως Ξάνθης ἱεροδ.
Μελέτιος Καραμπίνης, διὰ Β. Δ. ὅτι προήχθησαν
εἰς τὸν βαθμὸν καὶ μισθὸν Τμηματάρχου Ἀ' τάξεως ὁ
Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πατρῶν Ἀρχιμ.
Δημήτριος Θεοδόσιος, εἰς τὸν βαθμὸν καὶ μισθὸν Γραμμα-
τέως Ἀ' τάξεως ὁ παρὰ τῇ Ἱ. Μητροπόλει Μεσσηνίας
Γραμματεὺς κ. Κωνσταντῖνῳ Ριζᾷ καὶ ὁ παρὰ τῇ Ἱ. Μη-
τροπόλει Μηθύμνης Γραμματεὺς κ. Θεμ. Καραμάνος, δι'
ὑπουργικῆς δὲ Πράξεως προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν καὶ
μισθὸν ἀκολουθοῦ ὁ Γραφεὺς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θεο-
σαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερασάλων κ. Ἀριστ. Δ. Βαϊόπου-
λος, καὶ τὸν βαθμὸν καὶ μισθὸν Γραφεὺς Ἀ' τάξεως οἱ
Γραφεῖς τῶν Ἱ. Μητροπόλεων Μεσσηνίας κ. Πέτρος Χη-
κάκης, Πατρῶν κ. Λάμπρος Πισκόπου, Κερκύρας καὶ Πα-
ξῶν κ. Δημ. Ἀρδαβάνης, εἰς δὲ τὸν βαθμὸν καὶ μισθὸν
κλητῆρος Ἀ' τάξεως οἱ κλητῆρες τῶν Ἱ. Μητροπόλεων
Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Σωτ. Χατζῆς καὶ Κερκύρας καὶ
Παξῶν κ. Ἀνδρέας Γραμμένος.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Τῇ ἐσπέρᾳ τοῦ προπαραελθόντος Σαββάτου ἡ Ἀκαδημία
Ἀθηνῶν ἐδεξιώσατο ἐπισήμως, κατὰ τὰ εἰωθότα, ἐν τῇ
Μεγάλῃ Αἰθούσῃ τῶν τελετῶν, ὡς τακτικὸν αὐτῆς μέλος,
τὸν παρ' αὐτῆς ἐκλεγέντα Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον
Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσάνθον. Παρέ-
στησαν εἰς τὴν τελετὴν οἱ ἀκαδημαϊκοὶ καὶ πλῆθος ἐκλε-
κτῶν προσκεκλημένων ἐν οἷς ἐξεῖχον ἡ Α. Β. Υ. ὁ Πρίγκιψ
Γεώργιος, τὰ μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ πάντες οἱ ἐν Ἀθή-
ναις Σεβ. Ἀρχιερεῖς, ὁ Ὑφυπουργὸς τῶν Θεοσκευμάτων
καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας κ. Ν. Σπέντζας καὶ οἱ πλείστοι
τῶν κ. κ. Ὑπουργῶν. Ἄμα τῇ ἐνάρξει τῆς τελετῆς, ὡμί-
λησε πρῶτος διὰ μακρὸν ὁ ἐλλογιμώτατος Πρόεδρος τῆς
Ἀκαδημίας κ. Μ. Γερουλάνος, ὅστις μετὰ λόγου καὶ πολ-
λῆς χάριτος ἔδωκε τὴν εἰκόνα τοῦ νέου Ἀκαδημαϊκοῦ, ἐξι-
στορήσας τὴν μακρὰν καὶ λαμπρὰν ἐκκλησιαστικὴν καὶ
Ἐθνικὴν δρᾶσιν αὐτοῦ ὡς ἀνδρὸς ἐκκλησιαστικοῦ, πλεί-
στας καὶ πολυτίμους παρασχόντος ὑπηρεσίας εἰς τὴν
Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος. Μετὰ τὸν λόγον αὐτοῦ ὁ κ. Πρόε-

δρος τῆς Ἀκαδημίας κατήλθε τοῦ βήματος καὶ προσελθὼν
ἐπέδωκε τῷ Μακαριώτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ τὸ δίπλωμα τῆς
Ἀκαδημίας καὶ τὰ διάσημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ, μεθ' ὃ
ἐχαίρετῆσε τὸν Μακαριώτατον ἀπὸ τοῦ βήματος ὁ Ἀκαδη-
μαϊκὸς κ. Δ. Μπαλάνος, ὅστις ἀιέλισε τὴν ἐπιστημονικὴν
δρᾶσιν καὶ τὸ συγγραφικὸν ἔργον τοῦ Μακαριώτατου, ἐξά-
ρας τὴν ἀξιόλογον συμβολὴν αὐτοῦ εἰς τὰ τῆς Θεολογικῆς
Ἐπιστήμης καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐν γένει πραγμάτων,
ἐξέφρασε δ' ἐν τέλει τὴν χαρὰν τῆς Ἀκαδημίας, τὴν ὁποίαν
τιμᾷ ἡ ἐν αὐτῇ εἴσοδος τοῦ Μακαριώτατου Τελευταίου
ὁμίλησεν ὁ Μακαριώτατος, ὅστις εὐλαβῆ καὶ εὐφημον ποιη-
σάμενος μνεῖαν τοῦ ἀειμνήστου προκατόχου αὐτοῦ, ηἰχα-
ρίστησε τὴν Ἀκαδημίαν διὰ τὴν προσγενομένην αὐτῷ τι-
μῆν, ἥτις εἶπεν, εἶναι τιμὴ τῆς Ἐκκλησίας ἐξ ἧς
προήλθε ν καὶ ἐν ἧ σήμερον διακονεῖ, ἀνέγνωσε δὲ καὶ
τὸν εἰθισμένον ἀκαδημαϊκὸν λόγον αὐτοῦ «περὶ Ἐκκλη-
σίας καὶ Πολιτισμοῦ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῇ». Τὸν βα-
ρουσήμαντον τοῦτον λόγον, περὶ τοῦ ὁποίου πολλὰ ἐγράφη-
σαν ἄρθρα ἐν τε τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ καὶ τῷ περιοδικῷ διὰ
τὴν ἐπιστημονικὴν ἐμβροίθειαν αὐτοῦ καὶ τὸν πλούτον τῶν
διδασγμάτων ἀπὸ ἀπόψεως Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς καὶ
Ἑλληνικῆς, ἤκουσε μετὰ μεγάλης προσοχῆς τὸ ἐκλεκτὸν
καὶ πυκνὸν ἀκροατήριον, τὸ ὁποῖον ἔσπευσεν ὡς ἀσπασθῆ
τὴν χεῖρα τοῦ Μακαριώτατου Ἀκαδημαϊκοῦ καὶ ὑποβάλλῃ
αὐτῷ μετ' εὐλαβείας συγχαρητήρια.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεσκέφθη τὴν Α. Β. Υ.
τὸν Πρίγκιπα Γεώργιον,

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προήδρυσεν ἐν τῇ Ἀρχιε-
πισκοπῇ συνεδριῶν τῶν Διοικ. Συμβουλίων Ἀποστολικῆς
Διακονίας, Ο. Δ. Ε. Π., Γηροκομείου Πειραιῶς καὶ Σιβιτα-
νιδείου Σχολῆς.

— Παρουσίᾳ τοῦ Ἐξοχωτάτου κ. Προέδρου τῆς Κυβε-
ρῆσεως καὶ τῶν κ. κ. Ὑπουργῶν ἐγένοντο τὰ ἐγκαίρια τῶν
προνόμια τοῦ Ὑπουργείου Κρατικῆς Ὑγείνης καὶ Ἀντιλή-
ψεως καὶ τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρυμάτος λειτουργούντων ἐ-
στατιογῶν τῶν Δημοσίων Ὑπαλλήλων καὶ τῶν Ἐμποροῦ-
παλλήλων. Τὰς εὐχὰς ἀνέπεμψεν ὁ τὸν Μακαρ. Ἀρχιεπι-
σκοπον ἐκπροσωπήσας Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ὤρισεν ἐκπρόσωπον αὐτοῦ
παρὰ τῷ Συμβουλίῳ Δημοσίας Ἀντιλήψεως τὸν Θεοφιλ.
Ἐπίσκοπον Ταλαντίου, τὸν ὁποῖον τὸ ἐν λόγῳ Συμβούλιον
ἐξελέξε καὶ πρόεδρον αὐτοῦ

— Ἐν τῇ Μεγάλῃ Αἰθούσῃ τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύ-
νης, παρουσίᾳ τοῦ Ἐξοχωτάτου κ. Προέδρου τῆς Κυβερνή-
σεως, πολλῶν ὑπουργῶν καὶ πυκνὸν ἀκροατήριον, ἐποιή-
σατο τὴν πρώτην ἐκ τῆς σειράς τῶν διαλέξεων τοῦ Ὑπου-
ργείου ὁ κ. Σ. Παπαφράγκος, Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῆς
Ἐπικρατείας με θέμα «Δικαιοσύνη καὶ Κοινωνία». Ἐκ
προσώπου τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου παρέστη ὁ Θεοφιλ.
Ἐπίσκοπος Ταλαντίου.

— Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου ἐπεσκέφθη ἐκ προ-
σώπου τοῦ οἰκουροῦντος κατ' αὐτὰς Μακ. Ἀρχιεπισκόπου
τὴν ἐν τῷ Παρνασσῷ ἔκθεσιν ἔργων ζωγραφικῆς τοῦ ἀει-
μνήστου βασιλοπαυδοῦ Νικολάου.

— Ἐν τῇ Μεγάλῃ Αἰθούσῃ τοῦ Παρνασσῷ ὁμίλησαν
τῇ παρελθούσῃ ἐβδομάδι ὁ καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου
κ. Κ. Ζέγγελης περὶ «τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς μηχανῆς» καὶ
ὁ Πλοίαρχος κ. Ἀλεξάνδρης «περὶ πολέμου καὶ πολεμι-
κῶν βιομηχανιῶν». Ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαρ. Ἀρχιε-
πισκόπου παρέστη ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου.

— Τῇ προπαραελθούσῃ Κυριακῇ ὁ ἐκ τῶν συνοδικῶν συ-
νέδρων Σεβ. Μητροπολίτης Δράμας κ. Βασίλειος ἐτέλεσεν
ἐν τῷ ναφ' τῆς Ριζαρείου Ἐκκλ. Σχολῆς τὴν θ. λειτουργί-
αν καὶ τὸ ὑπὲρ τῶν ἀοιδίμων ἰδρυτῶν καὶ εὐεργετῶν αὐ-
τῆς μνημόσυνον, προχειρίσας τοὺς μαθητὰς αὐτῆς εἰς ἀνα-
γνώστας, οἷς καὶ ἀπηύθυνεν ὠραῖαν προσλαλίαν.

— Οἱ καθηγηταὶ κ. κ. Εὐγένειος Φωτεινὸς τοῦ Πανεπι-
στημίου Ἀθηνῶν καὶ Σ. Ἀνδρεάδης τῆς Ἀνωτάτης Σχο-
λῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν ἐποίησαντο,
ἕκαστος ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ, τὸ ἐνορκητῆριον μάθημα. Πα-
ρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου ὁ Θεοφ.
Ἐπίσκοπος Ταλαντίου.

Ἱερὰ Μητρόπολις Δράμας

Τὸν θεῖον λόγον κηρύττουσιν ἀνελλιπῶς ὁ ἱεροκήρυξ

τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, οἱ ἀρχιερατικοὶ ἐπίτροποι Προσωπότητος καὶ Κ. Νευροκοπίου καὶ οἱ καθηγηταὶ Θεολόγοι Δράμας καὶ Δοξάτου. Ἐν Δράμῃ ἐκτὸς τῶν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς κηρυγμάτων κατὰ τὴν θ. λειτουργίαν, γίνεται τακτικῶς καὶ ἑσπερινὸν κήρυγμα ἐν τῷ Ἱ. Μητροπολιτικῷ Ναῷ.

— Χάρῃ εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δράμας κ. Βασιλείου καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν χριστιανῶν, εὐρίσκονται κατατεθειμένα εἰς τὸ ἐν Δράμῃ Ὑψίμα τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης 930.000 δραχ. πρὸς ἀνέγερσιν νέων ναῶν εἰς ἑνδεκα ἐνορίας τῆς ὑπαίθρου.

— Ἡ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δράμας κ. Βασιλείου «Χριστιανικὴ Ἐνωσις» τὴν 21 Ἰαν. ἐπεσκέφθη τὸ ἐν Δράμῃ Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον καὶ προσέφερον εἰς τοὺς 170 νοσηλευομένους φροῦτα, θρησκευτικὰ φυλλάδια καὶ θρησκευτικὰ βιβλία πρὸς πλουτισμὸν τῆς ἀπομνηῶν ἰδρυθείσης θρησκευτικῆς βιβλιοθήκης τοῦ Νοσοκομείου. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν ὁμίλησε πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς ὁ ἱεροκήρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

— Τὸ Σωματεῖον, κατὰ τὴν γενομένην ἐσχάτως ἐκθεσιν τῶν πεπραγμένων, ἑδαπάνησε κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος διὰ κήρυγμα, ἐπιστημονικὰς διαλέξεις. Κατηχητικὰ σχολεῖα, θρησκ. βιβλιοθήκας εἰς νοσοκομεῖα καὶ φυλακὰς, ἐκτύπωνσιν θρησκ. φυλλαδίων κλπ. ὑπὲρ τοῦ εἰς 42 χιλιάδας δραχμῶν.

Ἱερὰ Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Βορείου Ἑλλάδος τὸ κήρυγμα τοῦ Θείου Λόγου γίνεται τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Γενναδίου, τοῦ Θεοφίλ. Ἐπισκόπου Ὀλύμπου κ. Καλλινίκου, τῶν δύο τακτικῶν ἱεροκηρῶν ἀρχιμ. Κωνσταντίνου Πλατῆ καὶ ἀρχιμ. Λεωνίδα Παρασκευοπούλου, ὑπὸ τῶν ἱερατικῶς προϊσταμένων αἰδεσιμ. οἶκον. Ἀποστόλου Ἀβερκιάδου. Ἁγίου Θεράποντος, αἰδεσιμ. οἶκ. Εὐαγγέλου Μουρτζίνου. Ἀναλήψεως, καὶ αἰδεσιμ. οἶκ. Δημητρίου Πολυχρονιάδου, Ἀγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου ὑπὸ τοῦ διακόνου Ἀλεξάνδρου Στρατίδου, ὑπὸ τῶν δύο λαϊκῶν ἱεροκηρῶν τοῦ ἐν Θεσβινίῃ παρασχηματισμοῦ τῆς Ἐνώσεως Γονέων «ἡ Χριστιανικὴ Ἀγωγή» Γεωργίου Δημοπούλου καὶ Νικολάου Ξένου, θεολόγων τῆς Ἀδελφότητος «Ζωή», καὶ ὑπὸ τῶν θεολόγων καθηγητῶν τῶν Γυμνασίων τῆς πόλεως Ἀγαθ. Ἀγαθαγγελίδου, Παντ. Ρόκου, Θ. Καστανᾶ, Δ. Τζωαννοπούλου καὶ Ν. Γζίκας εἰς τοὺς διαφόρους ναοὺς τῆς πόλεως καὶ τῶν συνοικισμῶν κατὰ τὴν τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς ἐν τῇ θείᾳ λειτουργίᾳ. Ἐπίσης καθ' ἑκάστην Κυριακὴν καὶ ὥραν 11—12 π.μ. γίνονται ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ θρησκευτικοῦ συλλόγου ἡ «Ἀποστολικὴ Διακονία» ὁμιλίαι θρησκευτικοῦ περιεχομένου, ὑπὸ διαφόρων ὁμιλητῶν, τὸ δὲ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς καὶ ὥραν 5—6 π.μ. γίνεται ὑπὸ τινος τῶν τακτικῶν κληρικῶν ἱεροκηρῶν, ἐν τῷ μεγάλῳ ναῷ τῆς Ἀχειροποιήτου Θεοῦ κήρυγμα, τὸ ὁποῖον παρακολουθεῖ πλήθος πιστῶν.

— Ἀπὸ τινων ἐτῶν λειτουργοῦσιν ἐν τῇ πόλει καὶ τοῖς συνοικισμοῖς 40 κατηχητικὰ σχολεῖα· ἐξ αὐτῶν 27 εἶνε κατώτερα ἀρρένων καὶ 7 κατώτερα θηλέων, 3 μέσα ἀρρένων καὶ 1 μέσα θηλέων, 1 ἐργαζομένων νέων καὶ 1 ἐργαζομένων νεανίδων.

— Ἡ προσπάθεια τῆς διαδόσεως τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς θρησκευτικῆς διαπαιδαγωγήσεως τοῦ χριστευομένου πληρώματος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, συμπληροῦται διὰ τῆς ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Θεσσαλονίκης ἐκπομπῆς, σχεδὸν καθ' ἑκάστην Κυριακὴν, μικρῶν ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος ὁμιλιῶν, ὑπὸ τοῦ διακόνου τῆς Μητροπόλεως Ἀλεξ. Στρατίδου, καθὼς καὶ διὰ τῶν ὁμιλιῶν αἰτινες γίνονται ὑπὸ τῶν τακτικῶν ἱεροκηρῶν τῆς Μητροπόλεως καὶ τῶν τῆς Ἐνώσεως τῶν Γονέων ἐν ταῖς φυλακαῖς καὶ ἐν τοῖς σχηματισμοῖς τῆς Ε.Ο.Ν. κατὰ Τετάρτην.

Ἱερὰ Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης

Ὅτε πρὸ ἐπαιτίας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Διονύσιος, τότε Μητροπολίτης Γυθείου καὶ Οἰτύλου, εὐρισκόμενος ἐν Ἀθήναις πρὸς ἐπιτέλειαν τῶν συνοδικῶν αὐτοῦ καθηκόντων εἶχεν ἀσθενήσει σοβαρῶς καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑπαπαντῆς εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν οἶκον καὶ ἐν τῷ Νοσοκομείῳ ἐν Γυθείῳ

ἐπάλη πάνδημος παράκλησις ὑπὲρ ἀποκαταστάσεως τῆς υγείας του, ἐνῶ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης εὐρίσκειτο κατάκειτος, μὴ δυνάμενος νὰ κινηθῆ, αἰφνυδῶς ἠσθάνθη, ὅτι ἠδύνατο νὰ κινή τὰς χεῖράς του καὶ τοὺς πόδας του, μετ' ὀλίγον δὲ ἔλαβε τηλεγράφημα τοῦ ἐν Γυθείῳ ἀρχιερατικοῦ αὐτοῦ ἐπιτρόπου, πληροφοροῦν αὐτὸν περὶ τῆς τελεσθείσης παρακλήσεως. Ὁ Σεβασμιώτατος, εὐγνωμονῶν διὰ τὴν θαυματουργικῶς δοθεῖσαν αὐτῷ ἴασιν ἐμερίμνησε διὰ τὴν ἔκδοσιν Β. Δ. καθιεροῦντος τὴν ἑορτὴν ὡς τοπικὴν πανηγύριν τοῦ Γυθείου. Πρὸ τινος ἐκκληρῶν ἀφιέρωμά του, ἐδόθησε πρὸς τὸν αὐτόθι καθεδρῶν ναὸν ἀργυρότευκτον εἰκόνα τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτῆρος, ἀξία δέκα περὶπου χιλιάδων δραχμῶν, τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῆς ἑορτῆς ἐλειτούργησεν ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις ἰ. ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ὁμιλήσας καὶ ἐν προφανεῖ συγκινήσει μνησθεὶς τοῦ τελεσθέντος ὑπὲρ τῆς υγείας αὐτοῦ θαύματος.

— Ὑπὸ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, προνοία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, ἤρξατο ἐκδιδόμενον μηνιαῖον Δελτίον ὀκτασέλιδον, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ὅσιος Νίκων», ὡς ὄργανον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως καὶ τῶν ἱερατικῶν αὐτῆς Συνδέσμων.

Ἱερὰ Μητρόπολις Νικοσιπόλεως καὶ Πρεβέζης

Ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ παρελθόντος μηνὸς Ἰανουαρίου ἤρξατο ἡ λειτουργία τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου Πρεβέζης ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κατηχητοῦ Χριστοῦ Γζίκας, διακόνου, τελειοφοῦτου τῆς πεντατησίου Ἱερατικῆς Σχολῆς Ἀρτης. Τὰ φοιτῶντα εἰς τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον παιδιὰ ἀμφοτέρων τῶν φύλων ὑπερβαίνουν τὰ 150. Πολλοὶ γονεῖς παρακολουθοῦσι τὰ μαθήματα τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου καὶ εὐφραίνονται ψυχικῶς, βλέποντες τὰ τέκνα των νὰ ποτίζονται μὲ τὰ νάματα τῆς ἀγίας ἡμῶν θρησκείας.

— Τὴν 30ὴν Ἰανουαρίου ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐτελέσθη πανηγυρικὴ λειτουργία διὰ μονοεκκλησίας ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Χαράλαμπος. Τῆς θείας λειτουργίας προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πρεβέζης κ. Ἀνδρέας μετὰ παντός τοῦ κλήρου τῆς πόλεως, τὸν δὲ πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ καθηγητῆς κ. Πέτρος Γρηγόρης, θεολόγος. Χορὸς μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ὑπὸ τὸν καθηγητὴν κ. Ἀναστ. Καραναστάση ἐψάλλε κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν.

ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ «ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ»,

1. Ἡ «Θεολογία», τελοῦσα κατὰ τὴν δευτέραν τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς περίοδον ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κυρίου Χρυσάνθου, θὰ ἐκδίδηται εἰς τεύχη ἐξαμηνιαῖα, ὃν ἕκαστον θὰ ἀποτελεῖται ἐκ 12—15 τυπ. φύλλων, θὰ τελεῖ δὲ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν Ἐπιτροπείας ἐκ τῶν τακτικῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. κ. Γρηγ. Παπαμιχαῆλ, Γ. Σωτηρίου καὶ Π. Μπρατσίου ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσάνθου.

2. Ἐν τῇ «Θεολογίᾳ» δημοσιεύονται θεολογικαὶ ποῦματα ἀστηρῶς ἐπιστημονικὰ ἐπὶ θεμάτων ἐκ πάντων τῶν κλάδων τῆς Θεολογίας, ὡς καὶ φιλοσοφικὰ μελέται σχετιζόμεναι πρὸς τὸν κύκλον τῆς Θεολογίας, κατὰ τὴν κρίσιν τῆς διευθυνούσης Ἐπιτροπείας.

3. Πρὸς δημοσίευσιν προτιμῶνται αἱ μὴ ὑπερβαίνουσαι τὸ ἐν τυπογρ. φύλλον πραγματεία, ἐν οὐδεμιᾷ ὁμῶς περιπτώσει εἶνε δεκταὶ μελέται, ὃν ἡ ἔκτασις ἀπαιτεῖ συνεχῆς εἰς ἕτερον τεύχος τοῦ περιοδικοῦ.

4. Ἡ «Θεολογία» δέχεται ἐνυπογράφου ἐπιστημονικὰς κριτικὰς θεολογικῶν ἔργων ὡς καὶ σύντομα ἐβιβλιογραφικὰ σημεῖωματα. τὰ δὲ ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως ἀποστελλόμενα πρὸς εἰδικὸς συνεργάτας ἵνα κριθῶσιν συγγράμματα παραχωρεῖ εἰς κτήσιν αὐτῶν.

5. Εἰς τοὺς συνεργάτας παρέχονται δωρεὰν 100 ἀνάτυπα τῶν πραγματειῶν των

6. Τὰ χειρόγραφα δέον νὰ εἶνε ἀπολύτως εὐανάγνωστα καὶ γεγραμμένα ἐπὶ τῆς μιᾶς μόνον ὄψεως τοῦ χάρτου.

7. Ἡ Διεύθυνσις δὲν ὑποχρεοῦται εἰς ἐπιστροφὴν τῶν χειρογράφων.

8. Ἡ «Θεολογία» ἀνταλλάσσεται πρὸς πάντα τὰ θεολογικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ περιοδικά.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«**Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία ἀνὰ τοὺς αἰῶνας**» Παναγιώτου Ἰ. Παναγιωτάκου. Ἐν Ἀθήναις 1939. Εἶναι τὸσον πλουσία καὶ λιπαρά ἢ μελέτη καὶ ἢ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως κατοχή τῶν πηγῶν ὅσον καὶ ἡ ἐπιστημονικὸς αὐτοῦ καταρτισμός, ὥστε εὐχερέστατα ἀναλύει οὗτος ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν ἐπόψεων τὰς πηγὰς καί, τὸ σπουδαιότερον, παρουσιάζει ἰδίαν νομικὴν διδασκαλίαν μετὰ πολλῆς λεπτότητος καὶ παρατηρητικότητος, μὴ ἀφισταμένην ὁμως, τῆς θρησκευτικῆς ὀρθοδόξου θέσεως. Πόση εἶναι ἡ εὐσέβεια αὐτοῦ καταδεικνύει ἡ ἀνάλυσις τῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων καὶ τῆς προσπαθείας τῶν λαῶν ἐν τῇ διαδρομῇ τῶν αἰώνων διὰ τὴν σαφεστέραν ἀπόδοσιν τῆς ἐννοίας τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ ἐρμηνεία αὐτοῦ πρὸς ἀνάδειξιν τῆς ἀνωτερότητος τῆς χριστιανικῆς φιλοσοφίας. Κατὰ τρόπον ἐπίσης ἄρτιον ἀποδίδει τοὺς ὅρους, τοὺς ἀφορώντας εἰς τὰς σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, οὓς ἐξετάζει ἐν ἰδίῳ μέρει ἕκαστον, ὡς καὶ τὰς Ἐκκλησίας ὡς ἀντιπροσωπευτικὸς τούτων τύπου.

Μετὰ πᾶσαν σαφήνειαν καθορίζει τὸ κρατῆσαν ἐν τῷ Βυζαντίῳ πολιτικοκρατικὸν σύστημα καὶ τὴν ἐπικρατίαν ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικῶν τῶν Αὐτοκράτορος, πρὸς δὲ καὶ τοὺς ἀποδομένους αὐτῷ τίτλους τοῦ «**Ἀρχιερέως**», τοῦ «**Pontifex Maximus**», τοῦ «**Ἐπιστημονάρχου**», τοῦ «**Ἀρχηγοῦ τῆς θρησκείας**». Μετὰ τὴν αὐτὴν ὁμοίως σαφήνειαν ἐξετάζει μετὰ τοῦτο τὸν ἐν τῇ δύσει κρατήσαντα Θεοκρατισμὸν, μετὰ πολλὴν δ' ἀκριβείαν παρακολουθεῖ τὴν πρόοδον αὐτοῦ μέχρι τῆς τελείας τούτου μορφῆς κατὰ τὸν ἸΒ' αἰῶνα. Ἀναφέρει τοὺς ἀναφανέντας πολεμικοὺς τῆς μορφῆς ταύτης, τὴν ἱστορικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν τῆς ἰδέας ἐξέλιξιν τοῦ Δάντη κλπ. διὰ τὰ φθάση εἰς τὴν γένεσιν τοῦ Καίσαροπαπισμοῦ καὶ εἰς τὴν ἀναλυτικὴν ἐξέτασιν τῶν σχέσεων Κράτους καὶ Διαμαρτυρομένης Ἐκκλησίας.

Μετὰ ἄκραν λεπτότητα καὶ κατὰ τρόπον εὐμέθοδον, ποιεῖται τὰς διακρίσεις, τῶν διαφόρων συστημάτων καὶ ἀναδεικνύει τὸ παρ' ἡμῖν κρατοῦν τοιοῦτον τῆς νόμου κρατούσης Πολιτείας, ὅπερ δέχεται ὡς ἄρτιότερον, ἐν τῷ ὅποιῳ ἡ Ἐκκλησία ἔχει προνομιακὴν θέσιν. Ἀσπιομερέστατα ἐξετάζει ἐν τῷ συστήματι τούτῳ καὶ ὡς ἄριστα ὀρίζει τὰ σημεῖα τῆς ἐπαφῆς τῶν δύο τούτων ἐξουσιῶν, ὡς καὶ τὸν κύκλον ἐκάστης ἐν τῷ ὅρῳ ἐλευθέρως.

Ἐξετάζει τὸ ἐν Ἑλλάδι δίκαιον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁθωνος, ὅστις ἐλέφ' Θεοῦ ἡγεμῶν ὑπάρχων, ἐθεωρεῖτο «**Ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας**», πρὸς δὲ τοὺς μετὰ ταῦτα ἐκδοθέντας νόμους ἐν σχέσει πρὸς τὸ κρατοῦν σύστημα μετὰ τὸ 1844, τὸν συνοδικὸν τόμον καὶ τοὺς μετεπαναστατικοὺς νόμους τοῦ 1923 καὶ τοῦ 1932.

Ὁ συγγραφεὺς εἶναι τελείως κάτοχος τῆς ἐπιστήμης τῆς Πολιτειολογίας, ὡς δείκνυται καὶ ἐκ πολλῶν σελίδων τοῦ περισπουδάστου αὐτοῦ ἔργου, ἰδίᾳ ὁμως ἐκ τῆς θαυμασίας ἀναλύσεως τῆς συγγενῶς ἐννοίας τῆς Πολιτείας, ἣτις, ὡς σήμερον πιστεύεται, εἶναι τὸ μόνον κυρίαρχον Κράτος. Τὸ ἐνδιαφέρον ὁμως τὴν Ἐκκλησίαν εἶναι ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ νέου τούτου ἐπιστήμονος δὲν ἔχει μόνον τὸν ἄριστον ἐρμηνευτὴν ἀπὸ πολιτικῆς ἀπόψεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου, ἀλλὰ καὶ τὸν μετὰ πίστιος θαθὺν ἐρευνητὴν τῆς ἱστορίας καὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὸν προτάσσοντα τὴν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν πίστιν τῆς ἐπιστήμης καὶ μὴ ἐπιτρέποντα συμβιβασμοὺς ὅπου ἡ Ὀρθόδοξία ἐπιτάσσει καὶ ὅπου ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία προβάλλει τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς.

Εἰς τὸ τρίτον μέρος τοῦ συγγράμματος ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει καὶ ἰδίᾳ ἐπιστημονικὰς σχέσεις ἐπὶ τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας. Παραμερίζων τὸν πολιτικοκρατισμὸν, ἀπορρίπτων τὴν Θεοκρατίαν, ἀποκρούων τὰς περὶ τελείου χωρισμοῦ ἀντιλήψεις, μὴ ἀποδεχόμενος τὰς ἐπὶ τοῦ τελευταίου τούτου συστήματος πεποιθήσεις τῶν συντηρητικῶν, διδάσκει τὸ ὑπάρχον παρ' ἡμῖν σύστημα τῆς νύμφη κρατούσης Πολιτείας, ἐξαιρῶν αὐτὸ, ὅταν ἐν πνεύματι συνεργασίας παραλλήλως διαδίδουσιν Ἐκκλησία, μηδὲν δὲ διαπραγμαζόμενων τῶν σχέσεων τῶν δύο τούτων ἐξουσιῶν.

Δυναμέθη, ἀκριβολογούντες, νὰ ὀρίσωμεν τὸ ἔργον τοῦτο σημαντικὸν σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ παρ' ἡμῖν Ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου, τὸν δὲ συγγραφεὺν νὰ ὀνομάσωμεν ὡς ἀναμφισβητήτως τὸν ἄριστον ἐρμηνευτὴν τούτου, κατέχοντα ἀπὸ τε θεολογικῆς καὶ νομικῆς πλευρᾶς τὸ θέμα, τὸσον ὥστε νὰ διεκδικῆ—καὶ δικαίως—πρωτεύουσαν θέσιν μετὰ τῶν

τῶν ἐγκρίτων ἐπιστημόνων καὶ ἐρμηνευτῶν τοῦ Ἐκκλ. Δικαίου. Ἐκείνο δὲ ἰδιαίτερος, τὸ ὅποιον ἐπιθυμοῦμεν, ἀλλὰ καὶ ὑποχρεοῦμεθα, νὰ ἐξάρωμεν εἶνε ὁ δι' ἡμῶν δι' ὅλου τοῦ ἔργου ἀδιάπτωτος σεβασμὸς αὐτοῦ πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ ἡ ἀδαισίστος αὐτοῦ πίστις πρὸς ὅσα πρᾶξαι ἢ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Ὁ συγγραφεὺς παρουσιάζεται κάτοχος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, τῶν θεολογικῶν συζητήσεων καὶ τῶν δογματικῶν ὄρων, εἶνε πάντα πιστεῖται καὶ ἀποδέχεται. Οὐδέμια ἀμβολία ἢ ἀμφισβήτησις γυνάται ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ καὶ ὡς αὐτοῦ καὶ ὡς ἐπιστήμονος, δι' ὅσα ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς, τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς διδασκαλίας τῶν Πατέρων λαμβάνει. Εἰς ἐποχὴν ψυχρᾶς συμπεριφορᾶς τῶν περισσοτέρων πρὸς ὅσα ἡ Ἐκκλησία πιστεῖται, φαινόμενον ἄξιον πολλῆς προσοχῆς καὶ τιμῆς εἶναι ὁ συγγραφεὺς, ὅστις ὑποτάσσει εἰς τὴν χριστιανὸν πᾶν ὅ, τι θὰ ἦδύνατο ἴσως καὶ αὐτὸς νὰ προβάλῃ, ὡς οἱ λοιποὶ. Εἰς αὐτὸν ὁμως τούναντιον ἀνευρίσκει τις τὸν τελείον συνδυασμὸν τοῦ ἐπιστήμονος καὶ τοῦπιστοῦ χριστιανοῦ.

Ἐθεωροῦσαμεν ὑποχρέωσιν, ὅπως, ἀναφέροντες κύρια σημεῖα τῆς ἐπιστημονικῆς ταύτης ἐργασίας, παρουσιάσωμεν τὸν συγγραφεὴ ὡς ἐν τῶν πιστῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τέκνον, τῶν μετὰ λόγου ἀποδεχομένων πανθ' ὅσα Αὕτη πιστεῖται καὶ διδάσκει, ἐξ ἑτέρου δὲ τὸν σοβαρὸν ἐπιστήμονα, τὸν ἄξιον προσοχῆς καὶ μελέτης διὰ τὰ πολλὰ προσόντα, τὰ ἐποῖα ἐμφανίζει. Πιστεύομεν ὅτι τὸ σύγγραμμα τοῦτο «**Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία ἀνὰ τοὺς αἰῶνας**» εἶναι ἀνάγκη καὶ ὑπάρχει εἰς χεῖρας οὐ μόνον τοῦ ἐπιστήμονος νομικοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐπιστήμονος Θεολόγου, καὶ ἐν πρώτοις τῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν καὶ τῶν λοιπῶν κληρικῶν καὶ παντός, ὅστις ἐφέτα ἀνωτέρας μορφώσεως.

† Ο ΛΑΡΙΣΗΣ ΔΩΡΟΘΕΟΣ

«**E k k l e s i a**» eine Sammlung von selbstderstellungen der christlichen Kirchen, herausgegeben von Fr. Sieg. Schulze, X : Die Orthodoxe Kirche auf dem Balkan und in Vorderasien : Geschichte, Lehre und Verfassung der Orthodoxen Kirche. Leipzig, 1939 σ. 160.

Ἡ δημοσίευσίς τοῦ ὡς ἄνω τόμου ἐν τῇ σειρά τῶν ἔργων, τὰ ὅποια εἶναι ἀφιερωμένα εἰς τὴν ἐκδόσιν τῆς ἱστορίας καὶ τῆς παρουσίας καταστάσεως πασῶν τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν τοῦ κόσμου, πρέπει νὰ χαρακτηρῆται ἡμᾶς τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἰδιαίτερος, διότι ἡ γενικὴ περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐκθεσίς ἀνετέθη εἰς τοὺς καθ' ἡμέρας τῆς θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Τοῦτο ὀφείλεται προφανῶς εἰς τὴν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη αὔξουσαν ἐπιστημονικὴν ἀξίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, τῆς ὁποίας ἡ φήμη ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου εἶναι ἡ ἀρχαιότερα ἐν τοῖς Βαλκανίοις καὶ δύναται νὰ ἀναφέρῃ τις μετ' ἰσότητος τῆς ἐργασίας, ἣτις συνετελέσθη ἐν αὐτῇ ἐπὶ 102 ἔτη.

Εἰς τὸ παρὸν ἔργον περιελήφθησαν 7 πραγματεῖαι, ἀναφερόμεναι εἰς τὴν ἱστορίαν, τὴν διδασκαλίαν, τὸ πολιτικὸν καὶ τὴν λατρείαν τῆς Καθολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἃ ἐπακολουθήσονται δὲ καὶ ἄλλαι, εἰς τὰς ὁποίας θὰ ἐκτίθενται ὑπὸ τῶν εἰδικῶν, ἡμετέρων καὶ ξένων, ἡ ἱστορία, καὶ ἡ ἐνεστώσα κατάστασις τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Τοῦ τόμου τούτου προτάσσεται μακρὰ εἰσαγωγή τοῦ καθηγητοῦ καὶ ἐκδότου τῆς ἀξιολογώτατης ταύτης σειράς τῶν θεολογικῶν ἔργων Fr. Sieg. Schulze, νῦν καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας ἐν Ζυρίχῃ. Ὁ κ. Schulze ὑποδεικνύει ἐν ἀρχῇ διὰ σειράς παρατηρήσεων, ποῦ πρέπει νὰ ἀναζητηθῶσι τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τὰ συνιστῶντα τὴν οὐσίαν τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀποκρούει μετὰ ταῦτα ὡς ἐσφαλμένους τὰς παλαιότερον ἐκτεθείσας γνώμας περὶ αὐτῆς ὑπὸ παλαιότερων προτεσαντικῶν θεολόγων, οἵτινες ἐθεώρησαν τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν εἶτε ὡς ἀπλήρη κοινωνίαν λατρείας εἶτε ὡς εὐρισκομένην εἰς κατάστασιν νευρώσεως. Αἱ ὑπ' αὐτοῦ μετὰ πάσης προσοχῆς ἐπιτιθέμεναι γνώμαι, στηριζόμεναι ἐπὶ τῶν ἀκολουθουσῶν πραγματικῶν τῶν Ὀρθοδόξων θεολόγων, δεικνύουσιν ἐπιστημονικὴν εἰλικρίνειαν καὶ πνεῦμα κατανόησεως τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, τὸ ὅποιον σπανίως συναντᾷ τις εἰς τὰ ἔργα τῆς νεωτέρας ξένης θεολογίας.

Μετὰ ταῦτα ἀκολουθεῖ ἡ πρώτη πραγματεία, ἣτις ἐγράφη μὲν ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου διδασκάλου ἡμῶν ἀ ρ χ ι ε π ι σ κ ὀ π ο υ Ἀ θ η ν ῶ ν Χ ρ υ σ ο σ τ ὀ μ ο υ, μετεφφράσθη δὲ εἰς τὴν Γερμανικὴν ὑπὸ τοῦ ὑποσημειωμένου καὶ ἀ-

ναφέρεται εἰς τὰς κυρίας γραμμάς τῆς Ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας (σελ. 19—36). Ὁ ἀείμνηστος διδάσκαλος ἠδυνήθη εἰς τὰς ὀλίγας σελίδας νὰ παράσῃ ζωηρὰν τὴν εἰκόνα τῆς ἱστορικῆς ἐξελίξεως τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὴν δευτέραν πραγματείαν, ὁ καθηγητὴς κ. Μπαλανόπουλος ἐκθέτει ἐν τῇ διακρινοσῇ αὐτὸν περιεκτικῇ συντομίᾳ τὰ περὶ τῶν κυρίων χαρακτηριστικῶν τῆς ἑκκλησιαστικῆς γραμματείας τῶν 8 πρώτων αἰώνων, μεθ' ὃ ἐξετάζει τὴν ἀπὸ τοῦ Φωτίου μέχρι τοῦ Σχολαρίου ἐποχὴν ἢς διὰ βραχέων χαρακτηρίζει τὴν φιλολογικὴν παραγωγὴν καὶ τὸν βίον τῶν διαπρεφάντων εἰς τὰ ἑλληνικά ἑκκλησιαστικά γράμματα ἀνδρῶν. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκθέτει τὰ τῶν δύο ἐπομένων περιόδων (1453—1821 καὶ 1821 μέχρι σήμερον) μετὰ τῆς σχετικῆς βιβλιογραφίας ἐπιμελῶς ἐκλεγείσης μεταξὺ τῶν πολυακρίθων ἔργων, τὰ ὅποια περὶ τῶν ἐποχῶν τούτων ἐγράφησαν. Οὕτως ὁ ἕναος μελετητὴς δύναται ταχέως νὰ κατατοπισθῇ καὶ νὰ δηγήθῃ εἰς τὰς πηγὰς.

Ἡ τρίτη πραγματεία, γραφείσα ὑπὸ τοῦ ἑμοτίμου καθηγητοῦ κ. Κ. Δουβουλίου, ἀναφέρεται εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας (σ. 54—74). Ἐν αὐτῇ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν, ἐν ἣ ὁ λόγος περὶ ἀποκαλύψεως, ἐννοίας τῆς Ἐκκλησίας, περὶ τῶν δογμάτων, ἀκολουθεῖ συστηματικῇ ἐκθεσί τῶν περιεχομένων τῆς Δογματικῆς κατὰ τὴν γνωστὴν τάξιν τῶν ἐν αὐτῇ κεφαλαίων, τῶν ὁποίων τὸ περιεχόμενον συνοψίζεται εἰς ὀλίγας περιεκτικὰς προτάσεις.

Ἡ τετάρτη πραγματεία ἀνήκει εἰς τὸν καθηγητὴν κ. Α. Ἀλιβιζάτο, ὅστις ἐκθέτει εἰς τὰ κύρια αὐτοῦ σημεῖα τὸ Κανονικὸν Δίκαιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας (σ. 75—90). Ὁ κ. Ἀλιβιζάτος πραγματεύεται ἐν συντομίᾳ καὶ μετὰ πάσης σαφηνείας τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς ἐφ' ὧν στηρίζεται τὸ πολίτευμα καὶ ἡ ὀργάνωσις τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Δυτικὴν, μετὰ ταῦτα δὲ πραγματεύεται τὰ περὶ τῶν πηγῶν, τῆς ἱστορικῆς ἐξελίξεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ, τοῦ πελιτεύματος, τῆς διοικήσεως καὶ τῆς σωτηριώδους δράσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐν τέλει: δὲ καὶ τὰ περὶ τῶν σχέσεων αὐτῆς πρὸς τὴν Πολιτείαν.

Ἡ ἀκόλουθος δὲ πραγματεία (σ. 91—99) ἀνήκει εἰς τὸν κ. Α. Ἀλιβιζάτο, καὶ εἶναι ἰδιαίτερος ἐνδιαφερόσασ, διὰ τὴν μορφήν αὐτῆς καὶ διὰ τὸ περιεχόμενον. Ὁ συγγραφεὺς ἀναπτύσσει τὴν θεμελιώδη σημασίαν, ἣν ἔχει διὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν λατρείαν τῆς Καθολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τὸ γεγονός καὶ ἡ διδασκαλία περὶ τῆς ἁναστάσεως, μεθ' ὃ προβαίνει εἰς τὴν ἐκθέσιν περὶ τῶν στοιχείων τῆς λατρείας καὶ ἰδίως περὶ τῶν εἰκόνων, ὡς μέσων, δι' ὧν ἀναγομῆθα εἰς τὰ πρωτότυπα, καὶ τῆς θαυμασίας καὶ πλουσίας ἡμολογίας τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ ἕτη πραγματεία ἐγράφη ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Ἀρχιμ. κ. Βασ. Στεφανίδου καὶ ἐπιγράφεται «ὁ Μοναχισμὸς ἐν τῇ ἱστορίᾳ καὶ τῇ παρόντι». Ἡ μελέτη αὕτη (σ. 100—113) φέρει τὴν μορφήν τῆς εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐξελίξεως τοῦ ἑλληνικοῦ μοναχισμοῦ, ὡς θεσμοῦ τοῦ ὁποιοῦ τὰ διάφορα στάδια ἐξετάζονται κατὰ τὴν πνευματικοῖστορικὴν μέθοδον, μετὰ μελέτης τῶν πηγῶν. Ἐν τέλει δὲ παρέχεται ἀρκετὴ βιβλιογραφία ἐπιμελῶς ἐκλεγείσα. Ἡ παρούσα μελέτη εἶναι ἀξία ἰδιαίτερας προσοχῆς διὰ τὴν συντομίαν καὶ τὴν περιεκτικότητα αὐτῆς. Ἡ 7ῃ μακρὰ πραγματεία, γραφείσα ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θυατσίρων κ. Γερασιμου, ἐπιγράφεται «Αἱ σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας» (σ. 114—160) καὶ ἀποτελεῖ πράγματι συμπλήρωμα τῆς 1ης πραγματείας τοῦ ἀείμνηστου Ἀρχιεπισκοπικοῦ Ἀθηνῶν. Ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζει διὰ μακρῶν τὰ ζητήματα τὰ δηγήσαντα εἰς τὴν διαίρεσιν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὰς ἀποπειράς πρὸς ἑνωσιν τόσοσιν κατὰ τοὺς ἀπὸ τοῦ 1054—1453 χρόνους, ὅσων καὶ μετὰ ταῦτα, ἐνδιατρίβει δὲ ἰδιαίτερος εἰς τὰς σχέσεις τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Προτεσταντικὴν κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους καὶ μάλιστα τελευταίως, ἐκφέρει δὲ ἐπ' αὐτῶν λίαν ἐνδιαφερόσασ κρίσεις, ἀνταποκρινομένας πρὸς τὰς ἀπόψεις τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας.

ΓΕΡΑΣ. Ι. ΚΟΝΙΔΑΡΗΣ

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς τὸν ἱερέα Γεώργιον Παπαδάκην [2] ἀγνώστου διαμονῆς

Καλοῦμέν σε νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, τῇ 8ῃ Μαρτίου ἐ.σ. ἢ μερὰ Παρασκευῇ καὶ ὥρα 5ῃ ἀπογευματινῇ, προκειμένου

νὰ δικασθῇ δι' ἄς ὑποθέσεις ἀπελογηθῇ ἐνώπιον τῶν παγοσιολογιωτάτων Ἀνακριτῶν, Παναρέτου Τοπαλίδου καὶ Κυρίλλου Ζαχοπούλου, Ἐν Ἀθήναις τῇ 6ῃ Φεβρουαρίου 1940 Ὁ Προεδρεύων τοῦ Δικαστηρίου Ἀρχιμ. Γεωβ. Παρασκευόπουλος

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος καὶ Φανίλων

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 46 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν χηρεύουσαν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου διὰ τὴν ἐνορίαν Παραπρασταίνης, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον υποβάλλωσιν εἰς τὰ γραφεῖά μας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν, προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν ἄνω ἐνορίαν. Ἐν Καρδίτῃ τῇ 9ῃ Φεβρίου 1940 Ὁ Θεοτιδὸς καὶ Φανίλων Ἱερεμὴς Ἱ. Μητρόπολις Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης

Προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νεαροῦ Α. Ν. 2200/1940 «περὶ ἱ. ναῶν καὶ ἐφημερίων» ὀριζόμενα προσόντα διὰ τὴν κατάληψιν μιᾶς ἐκ τῶν κατωτέρω χηρευουσῶν θέσεων ἐφημερίων ἦτοι: 1) τοῦ ἐν Παχειαράχῃ Αἰγίνης ἱ. Ναοῦ Ἀγίου Διονυσίου. 2) τοῦ ἐν Μεσαγγρῷ Αἰγίνης ἱ. ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου. 3) τοῦ ἐν Βαθεῖ Ἀἰγίνης ἱ. ναοῦ Τιμίου Προδρόμου. 4) τοῦ ἐν Μακρολόγγῳ Μεθάνων ἱ. ναοῦ Ἐθαγγελισμοῦ. 5) τοῦ ἐν Θερμησίᾳ Ἐρμιονίδος ἱ. ναοῦ Ἐθαγγελισμοῦ, καὶ 6) τοῦ ἐν Κουνουπίτῃ Σπετσῶν ἱ. ναοῦ Τιμίου Προδρόμου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσεύσεως τῆς παρούσης υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικά πιστοποιητικά, ἵνα ἀνακηρύξωμεν αὐτοὺς ὑποψηφίους. Ἐν Ὑδρᾷ τῇ 12ῃ Φεβρίου 1940. Ὁ Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Προκόπιος Ἱ. Μητρόπολις Γυθείου, Οἰτύλου καὶ Κυθήρων

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς θέσεις ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν 1) Τσεροβάς, 2) Καρουπόλεως, 3) Πιοντιῶν, 4) Τσικαλιῶν, 5) Μουντανιστίων, 6) Σταυρί, 7) Ἄνω Μουλαριῶν, 8) Νέου Οἰτύλου, 9) Στοῦπας, 10) Σαῦδόνος, 11) Νικίβου, 12) Καινούργιας Χώρας, 13) Καραβᾷ Κυθήρων καὶ 14) Καλάμου Κυθήρων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον υποβάλλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον ἡμῶν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ Α. Ν. 2200 1940 ὀριζόμενα δικαιολογητικά. Ἐν Γυθείῳ τῇ 6ῃ Φεβρουαρίου 1940.

† Ὁ Γυθείου Οἰτύλου Κυθήρων Προκόπιος

Ἱ. Μητρόπολις Ἡλείας

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 46, 47 καὶ 48 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200/1940 Ἀναγκ. Νόμου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἱεροτεύσωσιν, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιεδικὸν «Ἐκκλησία», υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά τῶν προσόντων αὐτῶν, ὡς καὶ πιστοποιητικὸν περὶ τῶν κοινωνικῶν φρονημάτων, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων ἐφημερίων τῶν χηρευουσῶν θέσεων: Α'. Ἐν τῇ Πόλει Πύργου 1) Ἀγίου Ἀθανασίου καὶ 2) Ἀγ. Κυριακῆς.—Β'. Ἐν ταῖς Κομοπόλεσι. 1) Λεχαινῶν Ἀγ. Δημητρίου. 2) Γαστοῦνης Κοιμ. Θεοτόκου.—Γ'. Ἐν ταῖς Κώμαις καὶ Χωρίσι. 1) Καλυβῶν Μυρτσούντων, Καρδιακαύτης, 3) Κεβαλῆς. 4) Κυλλήνης, 5) Λαστείων, 6) Λάππα, 7) Μαζαρανίου, 8) Μπεσερέ, 9) Ξυλοκέρας, 10) Πευκῶν (Βυλίζης), 11) Κάτω Παναγιᾶς, 12) Στραβοκεφάλου, καὶ 13) Χαλαμπρόζης. Ἐν Πύργῳ τῇ 17 Φεβρουαρίου 1940. † Ὁ Ἡλείας Ἀντώνιος.

Ἱ. Μητρόπολις Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης

Χηρευουσῶν τῶν Ἐνοριῶν Σφηνωτοῦ καὶ Κάτω Κοτσανοπούλου, καλοῦμεν συμφώνως τῷ Νόμῳ 2200/1940 τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς θέσεις ταύτας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον υποβάλλωσιν ἡμῖν αἰτήσιν μετὰ τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν διὰ τὴν ἀνακήρυξιν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων. Ἀπαραίτητον τυγχάνει τὸ πιστοποιητικὸν κοινωνικῶν φρονημάτων. Ἐν Πρεβέζῃ τῇ 15 Φεβρουαρίου 1940. † Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Ἀνδρέας

Ἱ. Μητρόπολις Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικά προσόντα, ὅπως ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσεύ-

σεως της παρούσης υποβάλλωσι τή καθ' ἡμᾶς Ἱερῶν Μητροπόλεω τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 68 τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 1369 1938 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὀριζόμενα πιστοποιητικά ὡς καὶ πιστοποιητικῶν κοινωνικῶν φρονημάτων, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων ἱερέων τῆς χηρευούσης ἐνορίας Πλατάνου Ἡλείου. Ἐν Ναυπάκτῳ τῆ 31 Ἰανουαρίου 1940.

† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Ἐθρυτανίας Γερμανός
† Ἱ. Μητρόπολις Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας

Στερουμένης τῆς ἐνορίας Κρῖνοφύτων τακτικοῦ Ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, ἵνα υποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία», τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200 «περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου μετὰ ταῦτα νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων. Ἐν Αἰγίῳ τῆ 14 Φεβρουαρίου 1940

† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Θεόκλητος

—Στερουμένης τῆς ἐνορίας Κούμαρι τακτικοῦ Ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, ἵνα υποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία», τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200 «περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου μετὰ ταῦτα νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων. Ἐν Αἰγίῳ τῆ 14 Φεβρουαρίου 1940.

† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Θεόκλητος

—Στερουμένης τῆς ἐνορίας ἄνω Γουμνίτης τακτικοῦ Ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν αὐτὴν καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα ἵνα υποβάλλωσι ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία», τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200 «περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου μετὰ ταῦτα νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων. Ἐν Αἰγίῳ τῆ 14 Φεβρουαρίου 1940.† Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Θεόκλητος

† Ἱ. Μητρόπολις Φθιώτιδος

Χηρευομένων τῶν θέσεων τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν 1) Δελφῶν, 2) Περιβολίου τ. δ. Ὀμικλίων, 3) Ἀνατολῆς, 4) Δροστέλλων, 5) Παλαιοκάστρου, 6) Πλατυστόμου, 7) Μοδίου καὶ 8) Λογγοῦ προσκαλεσὶ τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 47 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200 τοῦ 1940, ὀριζόμενα προσόντα ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία» υποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ αὐτοῦ νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά. Ἐν Δαμίᾳ τῆ 14 Φεβρουαρίου 1940

† Ὁ Φθιώτιδος Ἀμδρόσιος

† Ἱερὰ Μητρόπολις Φλωρίνης

Χηρευομένων τῶν θέσεων τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἐξῆς ἐνοριῶν: 1) Ἀναργύρων, 2) Βαρθολομαίου, 3) Καλλιθέας, 4) Νέου Κουκάσου, 5) Ἄνω Κλεινῶν, 6) Λαίμου, 7) Λευκῶνος, 8) Λόφων, 9) Μελίτης, 11) Ἀγίου Παντελεήμονος, 12) Παπαγιάννης, 13) Πολυπλατάνου, 14) Σφήκας, 15) Τριανταφυλλιάς, 16) Τριδούνου 17) Ἄνω Ὑδροῦσης, 18) Φλαμπόρου, 19) Καρυχωρίου, 20) Κρουσοῦσης, 21) Μοναστηρακίου, 22) Ξιφωνείας, 23) Πευκωτοῦ, 24) Προδρόμου, 25) Ριζοχωρίου 26) Σαρακηνῶν, 27) Κερασιῶν, 28) Σωτείρας καὶ 29) Ξανθογαίων, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς ἀνωτέρω ὀργανικὰς κενὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200) 1940 «Περὶ ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ ἀνωτέρω Νόμου ὀριζόμενα ἔγγραφα. Οἱ ἐκ τῶν ὑποψηφίων υποβαλλόντες ἄχρι τοῦδε τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω ἀρθροῦ 48 ὀριζόμενα ἔγγραφα θὰ υποβάλλωσι μόνον αἰτήσιν οἱ δὲ υποβαλλόντες μόνον μέρος αὐτῶν θὰ υποβάλλωσι δι' αἰτήσεως αὐτῶν καὶ τὰ ὑπόλοιπα. Ἐν Φλωρίνῃ τῆ 16 Φεβρουαρίου 1940.

† Ὁ Φλωρίνης Βασίλειος

† Ἱ. Μητρόπολις Κεφαλληνίας.

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθρα 46 καὶ 83 τοῦ νεαροῦ Ἀν. Νόμου 2200 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» καὶ ἀνυρῶντες πᾶσαν προηγουμένην σχετικὴν προκήρυξιν ἡμῶν, καλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας καὶ ἔχοντας τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα νὰ χειροτονηθῶσι μετὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις, ὡς τακτικοὶ ἐφημέριοι τῶν χηρευομένων ἐνοριῶν Ἀγίου Νικο-

λάου, Εὐαγγελιστρίας καὶ Ἀγίου Σπυρίδωνος τῆς πόλεως Ἀργστολίου, Ἀγίου Νικολάου Λιδαθωνιάδων καὶ Ἀγίας Τριάδος Ἀηξουρίου καὶ τῶν χωρίων Φραγκάτων, Τρωιανῶτων, Κοκολάτων, Λακόνθρας, Τοχολιάτων, Βαλῶν, Ἀννινῶτων, Τζαννῶτων, Διγλιέτων, Ζεβδάτων Νεοχωρίου Καρούς, Πετρικάτων, Βαρέως, Τσελεντάτων, Φισκάρου, Καρθακίων, Σκηνέως, Βουνίου καὶ Μιχαλιτσάτων, ὅπως υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ συμφώνως τῷ ἀρθρῳ 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου δικαιολογητικά ἔγγραφα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκήρυξεως ἐν τῷ περιοδικῷ «Ἐκκλησία». Πλεονεξ πληροφορία παρέχονται ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱ. Μητροπόλεως. Ἐν Ἀργστολίῳ τῆ 14 Φεβρουαρίου 1940.

† Ὁ Κεφαλληνίας Γερμανός

† Ἱ. Μητ/λις Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου, Κέας καὶ Μήλου,

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὸ 48ον ἄρθρον τοῦ Ἀν. Νόμου 2200) 1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ προσόντα καὶ βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν χηρευοῦσαν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ ἐν Ἄνω Γαυρείῳ Ἄνδρου Ἱ. Ναοῦ τῆς Ἀγίας Σοφίας ὅπως υποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως τὴν σχετικὴν αἰτήσιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ 48ου ἀρθροῦ τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200) 1940 προβλεπόμενων Πιστοποιητικῶν, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῷ «Δελτίῳ τῆς Ἐκκλησίας». Ἐν Ἐριουπόλει Σύρου τῆ 5ῃ Φεβρουαρίου 1940.

Ἐντολῆ τοῦ Σεβασμιωτάτου

Ὁ Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος Ἀρχιμ. Χ. Μαραθοκαμπίτης

† Ἱ. Μητρόπολις Πατρῶν

—Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 47 ἐδ. δ' τοῦ Α. Ν. 2200 ὀριζόμενα προσόντα ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον υποβάλλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον ἡμῶν σχετικὴν αἰτήσιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενων πιστοποιητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν κενωθείσαν θέσιν ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Καμαρών. Ἐν Πάτραις τῆ 17 Φεβρουαρίου 1940.

† Ὁ Πατρῶν Ἀντώνιος

† Ἱ. Μητρόπολις Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ 2200) 1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» Ἀν. Νόμου καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὅς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ ἐν Βλαχόρραφτῃ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι ἐφημέριοι τοῦ ὡς ἄνω Ἱ. Ναοῦ. Ἐν Μεγαλοπόλει τῆ 14 Φεβρουαρίου 1940.

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλόπολεως Προκόπιος

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ”
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΥ ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19, ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 24-195
Διευθύνουσα Ἐπιτροπεία:
† Ὁ Ἀθηνῶν ΚΡΥΣΑΝΘΟΣ, Πρόεδρος
† Ὁ Δράμας καὶ Φιλίππων ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν ΠΟΥΓΚΑΡΙΟΣ
Διευθυντής: Ἱεροδ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΙΕΡ. ΚΟΤΣΩΝΗΣ
Γραμματεὺς τῆς Ἱεραῆς Συνόδου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Διὰ τοὺς ἱερούς ναοὺς τῶν ἐδρῶν τῶν Μητροπόλεων καὶ τὰς ἱεράς μονὰς . . . Δρχ. 100
Διὰ τοὺς λοιποὺς ἱ. ναοὺς καὶ λαϊκοὺς . . . » 60
Διὰ τοὺς κληρικοὺς καὶ ἱεροσπουδαστὰς . . . » 30
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ . . . . . σελλίν. 10
ἢ δολλ. 3
Τουρκίας . . . . . Λίρ. Τουρκ. 3
Σημ. Δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 22 § 1 ἐδάφ. ε' τοῦ Ἀν. Νόμου 2200/1940 ἅπαντες οἱ ἱεροὶ ναοὶ εἶναι υποχρεωτικῶς συνδρομηταὶ τοῦ Δελτίου.